

Csípő Erika

Ég a nádas az alkonyatnak, az égre füstölődik ezer meg ezer lakatlan énekes madár,
átpréselődik kiáltásuk

Harang: A toronyzuhanás óta hallgatózok, a porig simulva hallgatók.

Beesett a fagy és kénfüsttel fertőtlenített gyermek-
vonású anyókaorcám.

Ki szól ?

Orgona: Zengni, zengni ... nem jönnek csuklyás szentek,

Búgom, nem fontos kinek,

Billentyűimen kosszá aszott konvenciók

Fülciclenek még a sarlatánok

Ördögfiak hancúroznak a sípokor:

Menekülnének a Tüzek Tükréből

Rémülten mint pisztolyrepszítésre az elefántok.

Szép leszel akár egy elefánt, ós, mint kit völgybe szállít a csorda, addig:mezők, nyarak,
szaharák.

Férfi: Gyertyámhoz ül — fagyú:ncleg.

Zaftosan pislákol halántékomban a vágycokozás

Mire koponyám tükréhez ütődnek a verebek:

nem mozdul, nem teszem.

nézzük a lehetőség vesztett inalásít

A csópp kis láng ellehel, csuklómban lüktet

nyakszirtemen alszik el

Nő: Hallod... milyen hangtalan, nyúlós élveboncolás...

A rúzsom elkopott, átvészeltetetlen ez a neonzúgás.

Elhasalok ahogy egy elefánt

kercszülhajol az üveghegyen.

Simíthatlak, repeszekre szaggatva

szikesedett önnön csalatásunk.

Irisznyomással érkezem éhségedhez.

Nem irritálnak a palackozott bánatok

és kimondalak.

Itt a felöltőd, a pizsama és a vacsorád.

Kígyó: Fogaimat gyöngyre váltanám, csörgetni e képtelen csendbe.

Nem kúszom lüktető asszonyi testbe, vízszintesen viselem elragadtatásom.

Éjjel, ha ingerelni kezd nyálkás fátylam, szimatolom a saskeselyű vijjogását, csörkáváinak ölelő szorítását hallucinálok bőrömön, szárnyadta távolodást.

* * *

Csikket szorongató férfi:

Emlékszel, bitosan említettem neked...

mikor szinte az égig értem, varrótűnyi fák feszítették
az elcsukló levegőgeget, a dinamók zúgását lánczá fűzték
a negyvenfokhideg ideghuzalok, pórusokkal gémbereődtem a sárba
csontokhoz bújt izmokkal a figyelem kommentált még,
jókorákat hunyorgott, mint... mint amikor órák óta hintik
a szemek a port: cemenetes érzékekkel dűledve a mélységekbe.

Pórusaimon ömlik a gépek ormóúlan zúgása

Porcelán emberek artikulálnak törzsükkel felém :

zúg rajtuk a gumicsizma, a kék nadrág, olajos kabát,

Éjjel ketőre kioltódnak az arcvonások

csak zúgás... zúgás... zúgás...

Cigarettára gyújtó nő:

Talán ott a vizelede salétromvirágos kőpadlóján,

Talán mikor a kalászkoszorús Pénclopét elragadták

Azán az Égi Bika szétfröccsenő heréje az arcon.

Kígyó:

Lovagoltak a szelek elnyúlt testemen,

átbukdácsolt egy katicabogár

Tízezer tetet vedlettem

Csikket szorongató férfi:

Akkor lefordult egy üvegtál vagy hártya, ilyennek képzeltem az érintéstől magába ránduló medúzát — Ráborult a téglacső kéményekre,

klórporos lombikok falára, s a hártya alatt

lázasan lélegzett az égbolt csigolyája...

Igen, azon a télen édig hullt a hó

S az anyám nem küldött kesztyűt, mert nem tudott róla, hogy beköszöntött a tél.

Csikket szorongató nő:

Akkor bekísértek a nádkunyhóba — szálaiban szűrődött át a fény,

Fehér vásznat adtak rám kérgeskezű asszonyok és sokatsejtetőn

mosolyogtak, míg talptól-fejtetőig hatalmas üveggömb pattogott kegyetlenül, a koponya

varratok megnyíltak és összehérséltak, követve az artériák lábujjba szorult ritmusát.

Mezei virágokkal szegélyezték a szőnyeget és simogatón elvonultak.

* * *

Nád, kunyhó, desztillált árvaság
égigsíró almafák, csak ne rettegnék

a ház vékonyan és vészellenül
fehérül és érintetlen. Szinte vakít.

Soha nem... ekkora áhitat.

Szemlesítve a regével, lehet hogy kibírom.

két évtized vagy háromezer év

szakállasan vagy borjút bőgve

égi bikákkal szembenézve, herékkel arcodon.

Kié itt a türelem, melyik tenyérben a gondolkodás

szülői ház vagy kunyhó?

Ha lehetne túlfutni a felhőkön!

Leborulni a feledés hátamögött.